

En
gudelig Betragtning
over
den store
Comet = Stierne,
som

udi Maaret 1769. om Hosten paa
vores Horizont, haver ladet sig aabenbar=
lig røkke, hvilken havde et Rins i Beyen
for sig, ligesom det var en Hale i sin
Stikkelse, og wiles meest efter
Midnatts Tider, indtil
Dagningen frem=
brød.

Sangvits forfattet og componeret
under den Melodie:

Jesu søde Tilkommelse, &c.

af
Anders Knudsen Odgaard
i Rodøe-Sogn.

Trykt i dette Aar.

Faint handwritten text, possibly a name or title.

Faint handwritten text, possibly a date or location.

1772

Faint handwritten text.

546482

I.
D GUD! du er vel mild og god,
Naar vi for dig vil giøre Bød,
For vore Synder slem og leed,
Og i dit Navn dem vil afbed'.

2.
I Naret Sytten Hundrede
Og Ni og Serti monne stee
Et Syn paa Himlen lod sig see;
Lad blive til Hukommelse!

3.
Det Syn, man saae, en Stierno var,
Som sig paa Himlen aabenbar,
I Beyen for sig havde et Riis,
Det syntes saa paa vores Buis.

4.
Saa mange, som det Tegn her saae,
Hvad vil I det dog slutte paa?
Det dog en Hale lignes til,
Hvad man derom nu siige vil.

5.
Det syntes saa fra Midnats Tid,
Til Dagningen blev klar og blid,
Da det med Stiernerne astog,
Og saa fra os med dem bortdrog.

6.

Jeg Eder nu erindre fra,
At Legen ey foragtes maa;
Gulds Bredees Lavn betynder det,
Om I det vil betænke ret.

7.

La maa enhver indfløe til Gud,
Og fra sig Synden slette ud,
E naasom de af Næveve Sted,
Lillige og chias med.

8.

Enhver, som det med Dyne saae,
De bor med vaade Dyne staae,
Og til Guld raabe med dybt Suk:
O Herre! vores Synd udsluk.

9.

Guld har os viset mange Riis,
Men vi deraf dog ey blir vis;
I hi nedes Guld at straffe til,
Endskjønt han meger nedig vil.

10.

Vend om fra Synd, I Mennecker!
Som dybt i Synd neddykket er,
Og beed Guld om Forladelse,
Samt at han os sin Gunst vil tee:

11.

Endeel de spaaer vel Krig og Strid,
Endeel stor Hunger og Dyrtid,

Endeel

Endeel snart Verdens Undergang,
Derom jeg gjorde denne Sang.

12.

Fornøyet vi dog være maa,
Hvordan Guld vil det skal tilgaae,
Dertil erindres en og hver,
De sig ombvender meer og meer.

13.

All din Tillid du sæt til Guld,
Eaa er du vist befriet ud,
Naar os paafalder Nøden størst,
Da kommer Hieipen allerførst.

14.

For alting du maa frøgte Guld,
Og saa tilmed gløre hans Gud,
Ehve saa ingen, det siger ieg;
Thi hvad kand Støv vel gløre dig?

15.

Vi hører Terken bruser paa,
Med Magt og Vold han vil nedslaae;
Send ham fra os, o Herre Guld!
Og stod du hannem ganske ud.

16.

Sæt du for ham de stærke Haand,
Og holdt ham med din høyre Haand,
Det bede vi i Jesu Navn.
Sæt ham tilfreds i Hiemne-Havn.

17. Stv

17.

Om Kongerne god Eenighed,
At hver maa blive paa sit Sted,
Ey een den anden røre maa,
Saa deres Land uskad mon staae.

18.

Kong Christiau den Syvende,
Guld! du din Naade Ham betee,
Dg fri ham ud fra all Slags Nød,
O Jesu for din dyre Død.

19.

Giv du ham Eenighed og Roe,
Som gierne udi Fred vil boe;
Om Dronningen du vær en Borg!
Frie Hende ud fra Hierte-Sorg!

20.

Den gandske Kongelige Slægt,
Guld vær om Dem en Varetægt!
Lad Dem her blive efter dit Sind,
I hvor de gaaer, ud eller ind.

21.

De Kongelige Mænd og Raad,
Giv de ey andet slutte maa,
End det, som dig behager vel,
Dg Laadet til god Ret og Skiel.

22.

All Overigheds Personerne,
Guld! du din Bisdom Dem betee,

Saa

Saa De all Ret Land holde paa,
Og siden da frimodig staae.

23.

De Geistlige vel mange i Tal,
Som Herrens Ord udtolke skal,
Styrk Demnem vel at holde ud,
Naar De forklarer dine Bud.

24.

Gud Lykke giv hver Handelsmand
Udi sin lovlig Nærings Stand!
Falsk Maal og Vægt og all Utroe
Lad saadant ey hos demnem boe.

25.

Hver ærlig Bondemand ogsaa,
Jeg demnem ey forglemme maa,
Gud dem ledsag' til Land og Vand!
Fri hver Mands Huus fra Ildbrand!

26.

O milde Gud! her Enfers Røst!
De Faderløse vær en Trost!
Og Skrebelige Hielp send ned!
Livløse Fangers Hjerter glæd!

27.

Lad Jorden bære Frugtbarhed!
Betsignelse lad regne ned!
Og giv af Vandet deylig Fisk
Til vor Ophold paa Fad og Disk.

32. See

See Guld i Raade til enhver,
 Hvad enten de er fiern eller nær!
 Afvend fra os all Blage grunt,
 Og lad dem ey saae hos os Ruum.

See dog her hid I Store og Smaa!
 Som Snuet ey med Dyrne saae,
 Kort derom Ruisen aabenbar,
 Og det i Sandhed, som det var.

Vi veed ey, hvad Guld sigter til,
 Han tier dog vel ganske stil;
 Guld holde over os sin Fred,
 Og hielp enhver, i Nød bested!

Til Slutning jeg vil emske saag,
 Guld os sin Glæde unde maa!
 Guld glo i vore Lande Fred!
 Til hver Stands Lykke og Saltghed.

David siger i sin gode Psalme, 11. Vers:

Og de skal forlade sig paa dig, som Fiende dit Navn;
 thi du haver ikke forladt dem, som søge dig,
 Gætte!

